

ANNE WEST

Vergeet het maar

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1.

Jill

‘De toast was vandaag niet weg te krijgen, Jill.’

Mevrouw van Drongelen staat kaarsrecht voor de balie. Haar strenge blik herinnert me om de een of andere reden aan de middelbare school. Toen heb ik heel wat van die bliken geïncasseerd. Ik duw die gedachte resoluut weg. Nauwkeurig bestudeer ik haar gezicht. Dan buig ik me naar voren en fluister: ‘Dat komt waarschijnlijk omdat u uw kunstgebit niet in heeft, mevrouw van Drongelen.’

Ze staart me aan. Dan fluistert ze terug: ‘Mogelijk, maar dat doet niets af aan het feit dat die Amerikanen naast me flink wat lawaai maakten vannacht. Ik weet wel dat ik dankbaar moet zijn dat ze ons land bevrijd hebben, maar daarom hoef ik dit gedrag niet te pikken. De kwaliteit rent achteruit hier, laat ik je dat vertellen.’ Ik zucht en zwijg. Ontkennen heeft weinig zin, want ze heeft gelijk.

‘Ik weet echt niet of ik hier volgend jaar nog terugkom, hoe lief jij ook bent.’ Mevrouw van Drongelen knikt me toe en loopt naar buiten.

Ik kijk haar na. Buiten bruist de stad. Trams rijden voorbij, kleurrijke mensen haasten zich langs onze onopvallende deur. Aan de overkant van de straat zitten gasten van onze grootste concurrent op een gezellig terras achter luxe, warme croissants die geuren naar roomboter en enorme glazen jus d'orange. De jus d'orange van 'de overkant' sleept je gedachten, of je wil of niet, naar gele Spaanse stranden en warme zonnestrallen. Ik weet dat omdat ik stiekem wel eens daar ontbeten heb. Dat heb ik natuurlijk nooit aan mijn oom Bernard verteld. Zoals ik hem ook nooit heb verteld dat onze jus d'orange, gekocht in een goedkope groothandel, eigenlijk alleen maar beelden van fabrieken met rokende pijpen oproept.

Ik zucht en kijk de lobby van het hotel rond. Het contrast met de wereld achter de glazen deur kan niet groter zijn. Panelen van donker eikenhout bedekken de muren waardoor het hier nog donkerder wordt dan het zonder die panelen al zou zijn. Gordijnen met een hoofdpijn veroorzakend motief hangen somber langs de twee ramen aan weerszijden van de deur. Op mijn balie liggen een paar zielige en hopeloos gedateerde foldertjes over Amsterdam en de Keukenhof. Een kunstplant die al lang

sporen van slijtage vertoont, complementeert het geheel. In de rest van het hotel is het niet veel beter en het is geen wonder dat de gasten steeds vaker niet meer terugkomen.

‘Goedemorgen, Jilly!’ Mijn oom Bernard, de eigenaar van het hotel, komt naar beneden. Sinds kort woont hij hier, wat me zorgen baart maar waarnaar ik nog niet echt heb durven vragen. ‘Goeiemorgen.’

Hij omhelst me en duikt achter de computer om de reserveringen te checken. Dat doet hij tegenwoordig elke ochtend, ook al is het eigenlijk mijn werk. Ik zeg er niets van omdat ik weet dat hij het niet doet om mij te controleren. Net zoals ik dingen voor Bernard verzwijg, houdt hij zaken voor mij achter. Ik vraag me af hoe lang we deze komedie nog vol kunnen houden.

‘Ik ga de ontbijtzaal opruimen,’ zeg ik.

Bernard knikt afwezig terwijl hij over de pagina’s scrolt. Ik kijk neer op zijn kale kruin en voel een steek van medelijden.

De ontbijtzaal, al even somber als de lobby, vertelt het keiharde verhaal. Er staan maar vier bordjes terwijl het hoogseizoen in volle gang is. Ik kijk naar buiten, naar ‘de overkant’. Het terras zit daar helemaal vol. Aan de locatie ligt het niet. Het ligt aan ons. Wij doen al vele ja-

ren precies hetzelfde in precies dezelfde omgeving. ‘Hé, komt er nog wat van? Ik wil naar het Vondelpark, bakken in de zon.’ Peter, onze kok, steekt zijn hoofd om de hoek van de keuken.

‘Je had die borden ook zelf wel kunnen pakken,’ zeg ik.

‘Dat is jouw werk.’ Peter houdt zich te allen tijde strikt aan de afspraken. Ik kan daar niets van zeggen. Toch denk ik nog regelmatig terug aan onze oude kok Cas. Niet alleen omdat ik smoorverliefd op hem was, maar ook omdat hij een passie had voor zijn vak en voor ons hotel. Van passie kun je Peter niet bepaald beschuldigen. Ik heb dagen gehuild toen Cas vertelde dat hij wegging, niet in zijn aanwezigheid natuurlijk, maar helaas begreep ik zijn keus heel goed. Iemand met zijn talent, zijn inzet en liefde voor voedsel, hoort bij ons niet langer thuis. Ik heb me op de dag dat hij wegging ook nog best goed gehouden, al zeg ik het zelf. Ik denk dat alleen Bernard me heeft horen snikken in een van de lege hotelkamers. En waarom moet ik nu juist hieraan denken op deze prachtige dag? Ik stapel de borden en breng ze in de keuken. Peter heeft zijn koksbuis al uitgetrokken. Hij neemt de borden zonder een woord te zeggen over en zet ze in de afwasmachine. ‘Toedeledoki en tot

straks!' zegt hij voor ik ook maar kan reageren.

Tijd om me te wijden aan mijn volgende klus. Ik ben namelijk naast Peter de enige werknemer van dit hotel. Peter kookt en ik doe de rest. Dat klinkt erger dan het is want zoveel valt er tegenwoordig niet meer te doen. Bovendien vind ik mijn werk leuk. Hoewel de karweitjes afwisselend zijn, heeft elke dag een vast patroon en daar houd ik van. Daarnaast geniet ik, als onze gasten de stad verkennen, van de stilte in dit gebouw. De muren houden het lawaai van de stad genoeg buiten om net te kunnen doen alsof het er niet is. Dit hotel is soms een wereld op zich. Een wereld waarin ik me veilig en beschermd weet.

Ik loop de trap op naar de eerste verdieping. We hebben twee verdiepingen met op elke verdieping tien kamers. Op de lange gang die zich voor me uitstrekt, hangen kopietjes van kopietjes van schilderijen die niemand kent. Op de donkere deuren van de kamers hangen zilveren plaatjes met de naam van de kamer erop. Ik loop 'Kröller-Müller' binnen. Logischerwijs zou je verwachten dat ik in deze kamer een impressie aantref van het Kröller-Müllermuseum, maar deze kamer ziet er precies hetzelfde uit als 'De Zaanse Schans', die er naast ligt of als 'De

Waddenzee' twee deuren verder. Ondanks de namen van Nederlandse hoogtepunten zijn al onze kamers hetzelfde. Ze zijn voorzien van dezelfde sombere panelen als beneden. Het enige verschil is dat de gordijnen hier nog drukker en afschuwelijker zijn. Ik heb nooit een nacht in het hotel durven slapen want ik ben bang dat ik dan met hoofdpijn wakker word.

Ik trek het bed met de hopeloos gedateerde sprei recht. Routinematig vervang ik de handdoeken en omdat dit de kamer van mevrouw van Drongelen is, leg ik wat extra zeepjes en shampoo voor haar neer. Ze heeft ze niet allemaal nodig, maar ik weet dat ze ze mee naar huis neemt om daar te gebruiken. Mevrouw van Drongelen heeft het niet breed en haar jaarlijkse uitstapje naar ons hotel is het hoogtepunt in haar leven waar ze twaalf maanden naar uitkijkt. Volgend jaar zal ze hier gewoon weer zijn omdat ze zich niets beters kan veroorloven. Daarom vind ik het ook zo erg dat ik haar niet meer kan bieden wat ze verwacht.

'Jill.'

Ik schrik van de stem achter me. De laatste jaren ben ik gewend mijn werk in stilte te doen. Iets wat ik heerlijk vind.

Bernard komt de kamer binnen. Hij heeft

een brief in zijn hand. ‘Kan ik je even spreken?’

Ik slik. Ik weet meteen dat dit het gesprek is dat ik al heel lang vrees. Dit kan niet eeuwig zo doorgaan. ‘Natuurlijk.’ Idioot hoe formeel de toon gelijk is. Bernard gaat op de enige stoel in de kamer zitten en ik neem plaats op het bed. Dat zou ik normaal nooit doen, maar ik heb sterk het gevoel dat vanaf vandaag alles anders wordt.

Het valt me nu pas op hoe slecht verzorgd mijn oom eruit ziet. Zelfs zijn fleurige overhemd lijkt de moed te hebben opgegeven. Het ziet er vaal en oud uit. Bernards twee plukken grijs haar aan weerszijden van zijn verder kale hoofd pieken alle kanten op. Zijn blauwe ogen achter de bril die Elton John in de jaren zeventig niet misstaan zou hebben, staan somber. Zijn lichaam verraadt een overdadige levensstijl waarvan ik weet dat hij die de afgelopen maanden met veel pijn achter zich heeft gelaten. Ik vraag me af hoe hij nu zijn avonden besteedt en met een schok bedenk ik me dat hij wel sombere uren in deze vreselijke kamers doorbrengt. Bernard schraapt zijn keel en frommelt met de brief in zijn hand.

‘Eh, Jill, ik weet niet zo goed hoe ik dit moet zeggen.’

Mijn hart klopt in mijn keel. 'Ik denk dat ik het al wel weet.' Bernard schudt zijn hoofd. 'Nee, je weet niet alles.'

'Ik begrijp dat het slecht gaat, maar als we nu eens...' begin ik. 'Jill.' Bernard heft zijn hand op.

'Ik denk dat we het wel kunnen redden,' zeg ik kleintjes. We moeten het redden, het maakt niet uit hoe. Opeens slaat de angst me lam. Het idee dat ik hier weg moet, vervult me met afgrijzen. Wat moet ik dan? Waar kan ik heen? Ik weet niets en ik kan niets. Dit is het enige leven dat ik ken.

'Ik begrijp dat dit moeilijk voor je is,' zegt Bernard. 'Ik heb al met je moeder gesproken.'

Wat? Oké, ik weet dat ik een hele hoop complexen heb, maar ik ben een volwassen vrouw en ik haat het echt als iemand achter mijn rug om met mijn moeder gaat praten. Vooral ook omdat mijn moeder me sowieso al niet begrijpt. Natuurlijk had ik dit kunnen verwachten want mijn moeder heeft een hechte band met haar broer. In sommige opzichten lijken ze ook precies op elkaar, bijvoorbeeld in hun flamboyante en expressieve manier van kleden die tot mijn constante afschuw elk hoofd in Amsterdam doet omdraaien als ze over straat lopen. Er zijn

zelfs toeristen die op de foto willen met mijn moeder. Het is echt om je kapot te schamen.

Maar er zijn ook een paar hele grote verschillen tussen Bernard en mijn moeder, waardoor mijn oom wel in staat is te begrijpen hoe ik in het leven sta en mijn moeder niet. Bernard begrijpt mijn angsten en onzekerheden maar al te goed omdat hij er zelf ook mee worstelt.

Bernard vangt mijn onrust op. ‘Niet over jou,’ sust hij. ‘Maar over het feit dat ik dit hotel laat overnemen.’

Dit is nog erger dan ik dacht. Dit klinkt als iets wat al vaststaat. ‘Je laat het overnemen?’

Bernard knikt. ‘Ik wil dit niet meer, Jill. Het spijt me.’

‘Je wil dit niet meer?’ Ik kan niets anders doen dan herhalen wat hij zegt.

Hij houdt me de brief voor. ‘Silver Spoon heeft interesse. Ze zijn bereid al mijn schulden af te lossen en de hypotheek over te nemen. Ik houd er niets aan over, maar ik ben in ieder geval schuldenvrij. Ik moet die kans grijpen.’

‘Silver Spoon?’ Die keten ken ik wel. Zij bezitten hotels die bekend staan om hun luxe en om het feit dat ze hun klanten tot in details verwennen. Onbewust kijk ik om me heen. Hebben ze dit hotel al van binnen gezien?